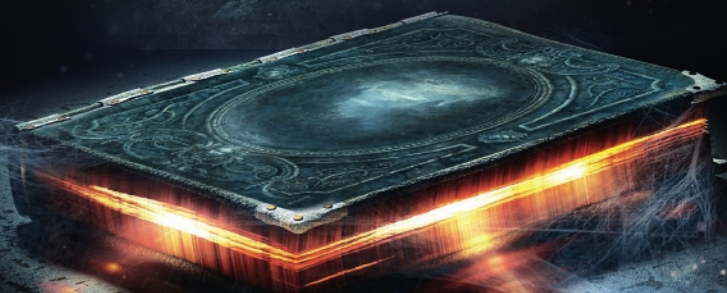

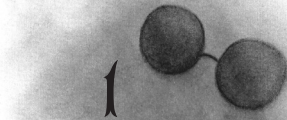
'*Drakendal* is een avontuur over magie. Voor de fans van
HARRY POTTER.' – Goodreads.com

DE WARE HELD

BOVENWERELD 3

SCARLETT THOMAS

De bejaarde rector van het Tusitala College voor Talenten, Probleemgevallen en Zonderlingen zuchtte en liep stijfjes de lerarenkamer in. Zijn eigen, donkere werkkamer, die hij zelden verliet, rook naar een geruststellende mengeling van boeken, wandtapijten, goede wijn en sigaren. In de lerarenkamer daarentegen hing een weerzinwekkende walm van vergeten lunchtrommels, goedkope koffie, rode inkt, dramatisch parfum en de unieke lichaamsgeuren van op de vlucht geslagen ex-klassendieren.

Inmiddels bezat de school behoorlijk wat kleine zoogdieren en vogels die zichzelf op een bepaald moment niet meer in toom hadden kunnen houden en kinderen hadden gebeten (niet ernstig, hoor) of hun eigen jongen hadden verorberd (meestal niet waar anderen bij waren, hoor), en die daarom formeel van school waren verwijderd.

‘Verstop de cavia’s,’ siste iemand. ‘En bedek Petrov.’

Mevrouw Katrijn Harpij (draagster van het dramatische parfum) gooide een vampiercape uit de verkleedkist over de kooi met daarin de papegaai die eigenlijk weggestuurd had moeten worden omdat hij de schoolinspecteur had uitgescholden. Meneer Wolkbreuk en meneer Peters schoven de kooien van de cavia’s een voor een in de kast

met gevonden voorwerpen. Gelukkig bewoog de bejaarde schooldirecteur zo langzaam dat ze tijd genoeg hadden.

De schoolkat, Neptunus, rekte zich uit op zijn harige kussen en sloop op hen af, in de hoop dat hij opgesloten zou worden bij de cavia's. Hij was er behoorlijk behendig in geworden om hun kooitjes open te maken. Meneer Peters joeg hem de gang op. Neptunus hoefden ze gelukkig niet meer te verstoppen. Iedereen was zijn laatste vergrijp vergeten, en sinds kort was hij weer te bewonderen in de schoolfolder en het jaarlijkse nieuwsbulletin. Ouders waren gek op katten.

Maar vandaag was de rector niet geïnteresseerd in de huisdieren en hun schandalige verledens. 'Het is tijd,' zei hij langzaam zodra hij in het midden van de ruimte stond, 'om onze plannen voor het Winterfestijn te voltooien.'

Alle leerkrachten kreunden. Niet omdat het Winterfestijn in de oude stad niet leuk was. Ze vonden het enig. Maar tijdens festijnen, feesten en open dagen ging er altijd van alles mis. Het leek iedereen beter om de festiviteiten strak in de hand te houden en het standaardprogramma te volgen. Kinderen binnenhalen, deuren op slot draaien en ze proberen iets bij te brengen – wat dan ook – voordat de schooldag voorbij was. Dat was ook min of meer het motto van de school, maar dan in het Latijn. Tenminste, dat had het kunnen zijn, als iemand op het idee was gekomen om een schoolmotto te bedenken.

'Ik neem tenminste aan dat er plannen zijn?' vroeg de rector.

'We sturen vijf kinderen naar de universiteit,' antwoordde mevrouw Harpij. 'Enkele eerstejaars hebben aangegeven dat ze een cursus Creatief Schrijven willen

volgen en zoals u weet, hebben we contact gelegd met de nieuwe schrijver in residentie van de universiteit. Ik geloof dat het gelukkige groepje een aantal workshops mag bijwonen.’ Door de manier waarop ze ‘het gelukkige groepje’ uitsprak, leek het of deze kinderen niet zo gelukkig waren. Het tegenovergestelde van gelukkig, zelfs.

De universiteit in de oude stad hield haar open week traditioneel tijdens het Winterfestijn. Voor de kinderen werden workshops georganiseerd, en openbare colleges voor de mensen die het zich niet konden veroorloven om aan de universiteit te studeren en gratis wilden leren. De prachtige, oude gebouwen van botergele bakstenen hingen voor één week vol met kleurige ballonnen.

‘Ah, juist,’ zei de rector. ‘Ene Knoert Pagina, meen ik?’ Hij keek mevrouw Harpij onderzoekend aan, voor zover dat lukte op zijn leeftijd.

‘Koert Angina,’ corrigeerde mevrouw Harpij hem. ‘Ja. Een wanstaltige, sentimentele kinderboekenschrijver die op dit moment schijnt te werken aan een of ander afschrikwekkend epos voor volwassenen.’

‘Waarom sturen we onze leerlingen ook alweer naar hem toe?’ vroeg het schoolhoofd vermoeid.

‘De andere docenten van de faculteit zijn nogal... opmerkelijk. Dora de Regt geeft er nu les, natuurlijk. Het nieuwe hoofd van de afdeling Creatief Schrijven is professor Gotthard Woudreus. Misschien herinnert u zich nog ons gesprek van vorige week over deze Scandinavische romanschrijver. Dan is er mevrouw Drakulova, de Russische avant-gardistische dichteres. De gastprofessor, Jupiter Pauw, is ook een fascinerend individu. U weet waarschijnlijk al dat hij beweert de ziel van de oude schrijver Hieronymus Maan bij zich te dragen, in een

klein aardewerken flesje met een kurk erop. De kinderen gaan hoe dan ook iets opsteken van hun bezoek. De groep bestaat overigens uit maar vijf leerlingen. Tijdens het Winterfestijn volgen de andere kinderen handwerkworkshops, samen met leerlingen van de Angelicaschool.'

'Wat doen we met het Pax Mundi?' vroeg meneer Wolkbreuk, terwijl hij naar een reageerbuisje tuurde. Onderin kleefde iets droogs en zwarts. Het leek een beetje op thee die het hele weekend in de lerarenkamer had gestaan, maar waarschijnlijk was het iets gevaarlijkers. 'Ik neem aan dat we daar geen kinderen naartoe sturen.'

Blijkbaar wist niemand meer wat de afspraken waren met het Pax Mundi, de andere school in de stad, of wat er met de leerlingen was gebeurd die deze school vorig jaar hadden bezocht. Waren ze ooit teruggekomen? Waarschijnlijk niet.

'Het wordt doller pret,' zei meneer Peters, het hoofd van de sectie lichamelijke opvoeding. 'De kinderen houden wel van een beetje pret maken.'

Iedereen keek hem aan alsof hij een ongelooflijke sufferd was.

Maar hij had gelijk. De meeste kinderen hielden wel van een beetje pret maken, en als dat ook inhield dat je slechteriken uit elkaar gereten zag worden door demonen, dat de dood van je beste vrienden werd voorspeld, dat je bijna stierf omdat je te weinig magische energie overhad, dat je je grootste angsten onder ogen moest zien, dat iedereen van je verwachtte dat je het kwaad zou verslaan en dat je naar andere werelden reisde waaruit je misschien nooit meer zou kunnen terugkeren, dan wisten een paar kinderen van deze school inderdaad alles van pret maken.

‘Iedereen is gek op het Winterfestijn,’ zei meneer Wolkbreuk.

Dat was waar. Tijdens het Winterfestijn stond de hele oude stad vol met kraampjes waar je geroosterde kastanjes, gefermenteerde donuts en jam van wild fruit kon kopen. Elke winkel had zijn eigen kraam. Het Esoterisch Warenhuis stalde zijn stoffigste wijnen van de beste oogsten en oudste potten zuurkool uit, in de warmte van kleine oventjes waar vers zuurdesembrood zachtjes lag te bakken. Madame Valentijn was aanwezig met haar exotische slangen, die ook dit jaar allemaal weer van plan waren te ontsnappen. De Poppenspeler etaleerde zijn allermooiste marionetten, maar de meeste waren veel te griezelig voor kinderen onder de tien. Gelukkig waren er ook genoeg kraampjes waar je geroosterde marshmallows of glitterdecoraties kon krijgen.

Het belangrijkste was dat de hele stad dankzij het Winterfestijn de kou en de duisternis voor heel even vergat, nu het noordelijk halfmond onontkoombaar op de kortste dag af raasde. Alle midwintervieringen brachten vrolijkheid tot aan de Jaarovergang, waarna zoals altijd de depressie weer massaal zou toeslaan. In deze periode leek deze wereld – tenminste, dit deel van de wereld, want aan de andere kant was het midzomer – voor eventjes op de bovenwereld. Maar ja, de meeste mensen geloofden natuurlijk niet in de bovenwereld.

Alexa Pot deed de deur van mevrouw Pots luxebroodjeszaak dicht en legde de kleine honderd meter af naar haar huis, waar ze met haar vader en moeder woonde. Ze

was een beetje te laat en dat was niks voor haar. Normaal gesproken was ze veel te laat. Het lag niet aan haar: ze ging zo volledig op in haar bijbaantje als mengster van magische remedies dat ze gewoon altijd de tijd vergat. Bovendien was ze aan het leren voor diverse onderdelen van haar M-examens en moest ze de verschillen onthouden tussen de weeg- en meetstelsels van het ouderwetse apothekersvak. Maandag aanstaande moest Lexie weten hoeveel grein er in een scrupel ging, en hoeveel scrupel in een drachma. Hoeveel minim er in een vloeibare scrupel gingen? Twintig. Dat had ze tenminste onthouden. Misschien zou ze eindelijk eens waardering van meneer Groen krijgen.

Lexie had haar schooluniform nog aan, maar over minder dan tien minuten werd ze geacht klaar te staan in haar mooiste jurk voor een diner met de belangrijke logé van de familie Pot. Hoe heette hij ook alweer? Jupiter Dinges. Een beroemde schrijver en filosoof die in de stad op bezoek was om tijdens het Winterfestijn een openbare lezing te geven aan de universiteit. Lexies gezin had een loterij gewonnen, en als hoofdprijs kregen ze een van de grote Winterfestijn-gasten te logeren. Jupiter Huppelpup was aan hen toegewezen.

Lexies moeder Beatrijs nam haar verantwoordelijkheid als gastvrouw uiterst serieus. Ze werd al veel te lang beschouwd, zei ze zelf, als de zweverige hippie die getrouwd was met de plaatselijke yogaleraar. Hoezeer ze haar best ook deed, Beatrijs leek totaal niet op andere, normale moeders. Haar etentjes waren nooit een groot succes (tijdens haar laatste dinertje serveerde ze bonenstoofpot en ging ze chanten met haar gasten). Ze droeg de verkeerde kleren. Haar haar zat raar. In de zomer liep

ze op blote voeten en in de winter ging ze soms boodschappen doen op zelfgemaakte ski's. Ze rook naar patchoeli en kruidenthee. Ze had in haar leven nog nooit één laken gestreken.

Tot deze week. Deze week had Beatrijs Pot gezworen dat hun logé onder schone, gestreken lakens zou slapen, en dat zijn geroosterde boterhammetjes 's ochtends in zo'n metalen rekje op tafel zouden staan. Alles zou normaal zijn, net als bij alle andere mensen thuis. Lexie zou het niet verpesten door te laat te komen, door een van haar brouwsels in brand te laten vliegen of door het hele huis naar verbrande kruidnagel en schurftzalf te laten ruiken, en ze zou haar kamer opruimen en al haar medicinale planten van de vensterbanken af halen, en ze zou zorgen dat hun nieuwe katten, Felix, geen gênante streken zou uithalen...

Lexies gedachten dwaalden af naar het potje met drie drachma waterleliepoeder in haar schooltas. Volgens *Dokter Peperkorrels kruidenboek*, dat Lexie uit haar hoofd moest leren voor de zoveelste toets, werkte dit kruid 'verkoelend en vochtinbrengend, als de maan zelf'. Lexie wilde het waterleliepoeder gebruiken voor een remedie tegen sportblessures en oorlogsverwondingen. Haar vrienden Fee Goedhart en Wolf Boom konden zoiets altijd goed gebruiken. Lexie had haar vriend Maximiliaan bovendien beloofd dat ze een soort betoverde oordruppels voor hem zou maken die muzikale klanken versterkten. Jade had gevraagd om magische hoevenbalsem voor haar paarden. Het zou een druk weekend worden.

Toen Lexie de voordeur opendeed, bleek het hele huis naar de bijenwas te ruiken die de familie Pot gebruikte op de zeldzame momenten dat een van hen besloot

het meubilair op te poetsen. Er stond iets op het fornuis, maar het was geen bonenstoof. Er hing ook een andere, nieuwe geur. Iets wat leek op earlgreythee met lavendel, citroen en... Felix rende op Lexie af om haar te begroeten: hij zette zijn nagels in haar maillot, klauterde via haar rug omhoog en ging op haar schouder zitten.

‘En wie is deze charmante jongedame?’ zei iemand met onbekende, zware stem op het moment dat Lexie de woonruimte van hun huis binnen liep, die fungeerde als open keuken, eetkamer en woonkamer tegelijk. Het zag er een stuk schoner en opgeruimder uit dan normaal.

‘Dit is professor Jupiter Pauw,’ zei Beatrijs, terwijl ze Felix van Lexies schouder plukte, haar jas en tas aanpakte en ze opborg in een kast waar die normaal gesproken niet werden opgeborgen. Meestal hingen ze over de trapleuning, naast de rest van de spullen waarvoor niemand de moeite nam om ze mee naar boven te nemen. ‘Professor Pauw, dit is mijn dochter, Alexa.’

Professor Jupiter Pauw stond op en stak zijn hand uit. Hij was lang, breedgeschouderd en droeg een indigo spijkerbroek, een zwartfluwelen overhemd en om zijn hals had hij een geel sjaaltje met stippen. Hij had hoog, getoupeerd, volumineus halflang haar, zoals je wel eens zag bij mannen in heel oude films. Hij zag er niet uit als een type dat vaak een spijkerbroek aanhad. De earlgreygeur was zijn aftershave.

‘*Enchanté,*’ zei hij. Met een knipoog pakte hij Lexies hand. ‘Noem me alsjeblieft JP. Al mijn vrienden noemen me JP.’

‘Ik ben Lexie,’ antwoordde ze.

Jupiter Pauws hand was warm en hij had een stevige handdruk. Veel steviger dan Lexie ooit had gevoeld. Ze

kromp even ineen en trok haar hand zo snel mogelijk terug, bang om een van haar vingers te breken. Ze moest straks maar even een arnicatablet nemen. Of haar nieuwe remedie op zichzelf uitproberen wanneer ze die af had.

‘Wat hebt u een prachtige dochter,’ zei Jupiter tegen Beatrijs Pot.

Beatrijs bloosde. Het bezoek verliep tot nu toe goed. Ter afsluiting van het Winterfestijn zouden alle hooggeëerde gasten hun gastgezinnen beoordelen. De familie met de hoogste score zou een bos bloemen en een doosje bonbons ontvangen, en hun naam zou op een zilveren plaquette worden gegraveerd die aan de muur van het stadhuis kwam te hangen. Beatrijs Pot zou winnen dit jaar. Ze wist het zeker.

‘Dank u wel,’ antwoordde ze.

Lexie ging naar boven om andere kleren aan te trekken. Er begon zich een kleine blauwe plek af te tekenen op de rug van haar hand. Ze besloot Jupiter Pauws hand niet meer te schudden. Natuurlijk had hij het niet zo bedoeld. Hij was gewoon zo’n man die zich niet bewust was van zijn eigen kracht.

Lexie kwam vijf minuten later beneden, gekleed in haar mooiste roze jurk met tutu en haar bijpassende ballerina’s. Op een of andere manier leek dit de verkeerde kledingkeuze voor een avond met JP. Lexie wou dat ze iets had aangetrokken waarin ze volwassener leek, hoewel ze niet zo goed wist waarom. Misschien kwam het doordat haar ouders zich ook veel volwassener gedroegen dan normaal. Haar moeder praatte met haar meest serieuze stem, die een paar octaven lager was dan haar normale stem, en Lexies vader Marcel had een gestreken overhemd aan. Een echt overhemd, in plaats van een

verkreukeld shirt met lange mouwen met een of andere ‘lollige’ yogaspreuk erop, zoals ‘Yoga Pa’, ‘Zet OM op’ of ‘Namasté, olé!’.

Toen Lexie onder aan de trap stond, hoorde ze haar vader lachen zoals hij dat alleen deed als er andere volwassenen bij waren en hij zojuist iets had gezegd wat hij heel grappig vond.

‘Als we midwinter overleven, tenminste,’ zei hij.

Nu lachte Jupiter Pauw ook. Het klonk luid en vreemd, als een schor scheepstoetertje.

‘Jaag onze gast niet weg,’ zei Beatrijs tegen haar echtgenoot.

‘O, ik ben niet zo snel bang, hoor,’ zei Jupiter. ‘Maar ik moet eerlijk bekennen dat ik wel een beetje nerveus word van het idee dat de wereld vergaat als ik net halverwege mijn lezing ben. Dat zou enorm ongelukkig uitkomen.’

‘De wereld vergaat nooit op het moment dat iedereen zegt dat-ie vergaat,’ reageerde Marcel Pot. ‘Ik zou me niet al te veel zorgen maken.’

Dus zij hadden het óók over de profetie. In de luxebroodjeszaak van mevrouw Pot had het verhaal al de hele middag de ronde gedaan. Tegenwoordig hoorde je de gekste lotsvoorspellingen voorbijkomen, maar de meeste mensen trokken zich er niets van aan. De meeste mensen dachten natuurlijk ook dat magie niet bestond, laat staan dat er zoiets was als de bovenwereld. Magische mensen geloofden juist overal in en namen profetieën heel serieus.

Behalve deze profetie. Zelfs magische mensen lachten erom. Hij was namelijk afkomstig van madame Valentijn. Ze had verteld dat haar kristallen bol plotseling tot leven was gekomen toen ze hem aan het afstoffen was. Het ding had het al jaren niet meer gedaan en madame Valentijn

had haar voorraad M-munten lang voor de wereldbeving opgemaakt. Hoe dan ook, ineens had de kristallen bol zichzelf geactiveerd (hoewel kristallen bollen zo helemaal niet werken, en dat was een van de vele redenen dat men dit hele verhaal volslagen idioot vond) en had deze profetie aan madame Valentijn geopenbaard.

De voorspelling zou uitkomen exact op midwinter. Dit jaar viel dat op 21 december, om twaalf minuten over acht 's avonds, oftewel aanstaande maandagavond. De hemel zou roze kleuren, daarna groen en tot slot pikzwart. Zulk zwart had madame Valentijn nog nooit gezien. Er zouden honderden katten door de lucht vliegen. Dan: een enorme ontploffing. Einde.

'Ik weet zeker dat de wereld zal vergaan op een manier die we ons helemaal niet kunnen voorstellen,' reageerde Beatrijs.

'Al die katten,' zei Jupiter. 'Wat een vindingrijkheid.'

'Madame Valentijn heeft een dierenwinkel,' zei Marcel. 'Daar haalt ze waarschijnlijk haar inspiratie vandaan.'

'Ze is volkomen van het padje,' zei Beatrijs. 'Al jaren.'

'Op een schattige manier, hoor,' voegde Marcel eraan toe. Hij hield er niet van om kwaad te spreken over anderen.

'Maar dat de wereld vergaat...' zei Jupiter peinzend. 'Dat zou enorm fascinerend zijn. Stel je eens voor dat je het overleeft.'

'Ja,' antwoordde Marcel aarzelend. 'Stel je eens voor.'

2

Eufemia Xanthe Boekmans Goedhart, beter bekend als Fee, was uit school meteen naar de bovenwereld gegaan. De tijd verliep daar anders: drie dagen in de bovenwereld (een dag heette daar een maan) duurden maar 57,3 minuten in de buitenwereld. Dat betekende dat je er altijd even tussenuit kon voor een lang weekend in de bovenwereld als je een uurtje niks te doen had.

Om in de bovenwereld te verblijven had je M-munten nodig, die men ook wel levensenergie noemde. Mensen uit de buitenwereld konden niet veel M-munten opslaan, en Fee leek deze levensenergie bijzonder snel te verbruiken. Daarom moest ze altijd eerder naar huis dan ze wilde.

Vandaag (in bovenwereldtijd) was Fee vroeg wakker geworden in het riante, comfortabele bed in haar prachtige, lichte slaapkamer in Huize Goedhart. Hier was ze altijd voorzien van frisgewassen beddengoed en schone handdoeken, terwijl ze thuis in de buitenwereld – in een van de buitenwijken van de oude stad – al haar was zelf moest doen. In dit jaargetijde werd het daar trouwens ook nooit helemaal licht. Ze keek op haar horloge, waarop ze de tijd in beide werelden kon aflezen, en berekende dat ze in de vroege avond uit de bovenwereld

moest vertrekken als ze vlak voor het avondeten in de buitenwereld terug wilde zijn.

Nu had ze nog een hele, heerlijke bovenwereldse dag voor zich, die Fee samen met haar nicht Clothilde zou doorbrengen in het naburige dorpje Dassenbroek. Ze wist zeker dat ze daar genoeg levensenergie voor had.

Zoals gewoonlijk was het een warme, heldere ochtend. Na het royale ontbijt dat Bertie, de meid van Huize Goedhart, haar had gebracht – een enorme kom romige pap met ahornsiroop en vierbloemenjam, zachte geroosterde muffins met pindakaas, banaan, stukjes chocolade en marshmallows, en een pot thee – trok Fee de blauwe zijden jumpsuit aan die Clothilde voor haar had gemaakt. Ze borstelde haar haar en deed het in een iets nettere paardenstaart dan normaal. Daarna hing ze de lange ketting om haar nek met daaraan een flesje bodemwater dat haar vriend Maximiliaan geregeld voor haar bijvulde. De gouden ketting met haar Zwaard van Licht hoefde ze niet om te doen, want die deed ze nooit af. De laatste tijd droeg ze haar Ring van de Ware Held niet meer, omdat die op een onbegrijpelijke manier haar levensenergie opzoog. Ze had een touwtje aan de ring gemaakt zodat ze hem om haar nek kon hangen, maar meestal nam ze die moeite niet eens.

Algauw werd er op de deur geklopt. ‘Ben je klaar?’ klonk de stem van Clothilde.

‘Bijna,’ antwoordde Fee. Ze pakte haar houten caduceus, die tegen de muur stond, en liet hem met behulp van haar magische krachten krimpen totdat hij niet groter was dan een haarspeld. Ze keek bewonderend naar de twee slangen die zich eromheen krulden, en de twee uit hout gesneden vleugels. Ze had hem gekregen van haar

bovenwereldse neef Roland. Ze stak hem achter in haar haar. ‘Kom maar binnen, hoor.’

Clothilde kwam de kamer binnen. Ze droeg een lange, golvende jurk in een bovenwereldse kleur die nog het meest lijkt op wat wij geel noemen. Denk aan een combinatie van zomerfeestjes, blank marsepein en het midden van zachte taartjes.

‘Je hebt vast ongelooflijk veel zin om naar Dassenbroek te gaan,’ zei Clothilde.

‘Ja,’ antwoordde Fee met een grijns.

‘Eindelijk ga je je consult ontvangen.’ Clothilde trok een wenkbrauw op.

‘Eindelijk, ja,’ zei Fee. ‘Ik verwacht niet dat ze tegen me gaan zeggen dat ik géén ware held-duider ben, maar toch...’

‘Het is fijn om de bevestiging te hebben,’ zei Clothilde. ‘Bovendien krijg je je schakering te horen. Daar weet je ongetwijfeld alles van, want volgens mij heb je de *Encyclopedie van kharakters, kundes en schakeringen* inmiddels al vijftig keer gelezen.’ Clothilde glimlachte. ‘Heb je al een vermoeden?’

Fee schudde haar hoofd. ‘Nee. Ik heb begrepen dat je een verkeerd testresultaat kunt krijgen als je vooraf te veel kennis opdoet over de schakeringen. Dus het is allemaal nog één groot raadsel voor me. Die hoofdstukken van het boek heb ik bewaard voor na vandaag.’ Ze glimlachte. Clothilde kneep zachtjes in Fees arm. Fee wist dat Clothilde heel blij voor haar was. Het was een fijn gevoel om iemand te hebben die haar zo goed begreep.

Fee kwam al lange tijd in de bovenwereld, maar ze had nog nooit een bovenwerelds dorp bezocht. Er was altijd wel iemand van plan om haar mee te nemen, maar

Hendrik Gezelle – de andere reiziger die regelmatig Huize Goedhart bezocht – werd altijd met spoed weggeroepen om de ‘situatie omtrent de Diberi in Europa’ te onderzoeken en Clothilde mocht de Grote Bibliotheek niet te lang onbeheerd achterlaten. Maar vandaag zou het er dan eindelijk van komen.

‘Je krijgt straks ook je Hoedersteken,’ zei Clothilde.

‘Weet ik,’ zei Fee. ‘Ik verheug me er ontzettend op om jullie te helpen met je werk in de Grote Bibliotheek. Dat ik officieel toegang krijg en –’

‘O, nee!’ Ineens sloeg Clothilde haar hand voor haar mond. ‘We moeten je eigenlijk nog een soort officiële introductie over de Grote Bibliotheek geven voordat je je Hoedersteken ontvangt. Hoe kon ik dat vergeten? Ik denk dat het maar vijf minuutjes kost, dus we doen het voordat we weggaan. Is dat goed?’

‘Ja, hoor,’ antwoordde Fee. Maar het leek net alsof vlak boven haar de zon achter een wolk verdween. Fee was niet echt bang voor de Grote Bibliotheek – ze was nergens bang voor – maar haar laatste bezoek eraan was bijna dodelijk afgelopen.

‘Ik ga mijn spulletjes pakken. Ik wacht beneden op je,’ zei Clothilde.

Fee trof Clothilde in de hal met een grote rieten mand onder haar arm die gevuld was met crêpepapier en kleurig gestreepte doosjes. Haar nicht zette de mand neer en pakte de koperen sleutel van de Grote Bibliotheek die om haar nek hing. ‘Ben je er klaar voor?’ vroeg Clothilde.

‘Ja,’ zei Fee. Ze fronste een beetje. ‘Helemaal.’

‘Weet je het zeker?’

‘Ja.’

‘Is er soms iets?’

Fee schudde haar hoofd. Ze kon niet liegen en hardop 'nee' antwoorden. Ze kon Clothilde niet vertellen dat ze ter plekke lichte hoofdpijn had gekregen. Kwam dat door de herinneringen aan de vorige keer dat ze in de Grote Bibliotheek was? Of betekende dit dat haar M-munten op begonnen te raken? Fee knipperde met haar ogen en probeerde haar gedachten leeg te maken. Lexie had haar ooit verteld dat pijn voor negentig tot honderd procent tussen je oren zat. Dat hield in dat je er controle over had, als je wist hoe het werkte. De eerste stap was om niet werkelijk in de pijn te geloven, zo scheen het.

De dubbele houten paneeldeuren van de Grote Bibliotheek bevonden zich precies onder de bocht in de majestueuze trap die naar de overloop op de eerste verdieping leidde. Daar was Fees slaapkamer, en de deur naar de trap die bij Cosmo's privéwerkkamer uitkwam. Clothilde liep met de sleutel op de deuren af. Fee slikte stilletjes. Zou ze hetzelfde meemaken als de vorige keer?

'Goed dan,' zei Clothilde. 'Jij mag eerst.'

'Echt?' vroeg Fee.

'We blijven dicht bij de deur,' zei Clothilde. 'Ik wil jouw versie van de Grote Bibliotheek verbinden met die van mij, zodat we voortaan samen naar binnen kunnen. Tijdens je inwijding kan het van pas komen om mijn versie van de bibliotheek te gebruiken totdat je genoeg kracht hebt opgebouwd om binnen te treden in je eigen versie. Uiteindelijk zullen we onze beide versies samenvoegen, zodat we tegelijkertijd naar binnen kunnen. Vanaf dan kun je ook zelfstandig je eigen versie betreden. Heb je enig idee wat ik hiermee bedoel?'

'Ja.' Fee knikte. 'Ik denk het wel.' Ze wist dat de Grote Bibliotheek zich in een andere dimensie bevond. Om

zichtbaar en tastbaar te worden in deze dimensie moest de ruimte in feite samengevouwen worden tot drie dimensies. Iedereen deed dit op zijn of haar eigen manier, en dat betekende dat de bibliotheek er voor elke bezoeker anders uitzag. Het kostte veel levensenergie om de Grote Bibliotheek te kunnen zien. Dat was slechts een van de redenen waarom het een gevaarlijke plek was.

Clothilde opende de deur. ‘Oké,’ zei ze. ‘Ga naar binnen. Je hoeft maar een klein stapje te zetten. Concentreer je, maar niet te intensief. Stem je hersenen af op de frequentie waarmee je magie gebruikt.’

‘Ik snap het,’ zei Fee.

‘Vertel wat je ziet.’

De Grote Bibliotheek zag er hetzelfde uit als de vorige keer. Fee beschreef aan Clothilde een kleine bibliotheek in een landelijke villa, met oude boekenkasten en een donkere, gelakte parketvloer. Er stond een houten archiefkast met daarin het catalogussysteem. En natuurlijk de boeken: allemaal netjes op een rijtje, hun ruggen in donkere, sobere buitenwereldkleuren zoals rood, blauw en bruin. Fee beschreef het gele behang met de fijne mintgroene streepjes. Aan haar rechterhand was een raam, met daarnaast een kleine leestafel en een stoel. De vorige keer stond er geen lampje op tafel, maar vandaag wel.

‘Klopt het dat de bibliotheek verandert?’ vroeg Fee aan Clothilde toen ze vertelde over de lamp.

‘In het begin verandert hij steeds een beetje, omdat je de ruimte nog moet leren kennen,’ antwoordde ze. ‘Dat is heel normaal. Je hoeft je pas zorgen te maken als de bibliotheek er compleet anders uitziet. Goed. Pak mijn hand.’

Fee hield Clothildes kleine hand vast. Hij voelde droog en zacht aan.

‘Doe je ogen maar dicht, en luister. Mijn bibliotheek lijkt min of meer op die van jou. Ten eerste zie ik dezelfde boeken, maar daar hebben wij geen invloed op. Het middelpunt van mijn bibliotheek is een wenteltrap. Ik heb ook een overloop, net als jij, maar bij mij staan de boekenkasten langs de muren op de begane grond. In het midden van de ruimte staan vier bureaus om aan te lezen, oud en van hout; nog een overeenkomst met jouw bibliotheek. Op elk bureau staat een pennenhouder met een vulpen en een potlood, plus een klein potje pauwblauwe inkt. Er ligt overal vloeipapier...’

Clothildes bibliotheek kwam tot leven in Fees gedachten. Clothilde beschreef het turquoise-gouden behang en de reusachtige schilderijen van allerlei grote, roze vogels uit de bovenwereld.

‘Doe je ogen open,’ zei Clothilde.

Toen Fee gehoorzaamde, zag ze Clothildes versie, en niet de hare. Ze deed een stap naar voren, maar Clothilde trok haar naar achteren.

‘Vandaag gaan we tot hier,’ zei ze. ‘Ik weet dat Cosmo je al heeft verteld dat de Grote Bibliotheek de blauwdruk bevat van alles wat bestaat. Er staan boeken in over meetkunde, natuurkunde, muziektheorie, harmonieleer en relativiteit. Voor alles wat in de werkelijkheid bestaat, hebben we hier een bijbehorend boek. Het is dus logisch dat je geen boeken uit de Grote Bibliotheek kunt meenemen. Of tenminste, het kan wel, maar dat is zeer ongebruikelijk en... Deze informatie hoef je nu nog niet te weten. Je kunt nieuwe boeken aan de bibliotheek toevoegen, maar dat is ook een heel ingewikkeld proces, en...’

Clothilde had veel talenten, maar talent voor uitleggen

had ze niet. Ze praatte verder over de magiërsqueeste, het Grootse Ritueel waarmee een boek aan de bibliotheek wordt toegevoegd, waar het boek staat over de wereldscheiding, en hoe lastig het is om de twee verschillende helften van de bibliotheek te visualiseren. Ondertussen begon Fees maag te knorren. En dat zo snel na haar hemelse ontbijt. Deze verhandeling over de Grote Bibliotheek was ontzettend interessant, maar Fee verheugde zich er nogal op om in Dassenbroek te shoppen en uit lunchen te gaan. Ze dacht aan wat ze zou gaan bestellen. Alle chocoladegerechten in de bovenwereld zaten echt bómvul chocolade. Je kon er ook marshmallows kopen in kleuren die niet bestonden in de buitenwereld en die veel zachter en zoeter waren...

‘Sorry,’ zei Clothilde, terwijl haar wangen rood werden. ‘Ik sta te ratelen. Ik heb nog nooit iemand ingewijd en waarschijnlijk vind je het oersaai. De rest komt de volgende keer wel.’

‘Nee, het is –’

Clothilde lachte. ‘Je bent een schat,’ zei ze. ‘Maar we moeten gaan.’

‘Weet je het zeker?’ vroeg Fee.

‘Ja, ik denk dat we het meeste wel hebben gehad. En er bestaat geen toets voor. Al doende leer je, zeg maar. Oké, ben je klaar voor vertrek?’

‘Ja,’ zei Fee. ‘Absoluut.’

Toen Clothilde de deuren van de bibliotheek achter hen op slot draaide, voelde Fee zich plotseling slap worden. Het was een heel raar gevoel. Ging dit net zo aflopen als de vorige keer? Toen ze naar de hoofdstad moest, waar een machtige dokter haar gouden tabletten had gegeven, en...

‘Gaat het wel?’ vroeg Clothilde, die Fees aarzeling opmerkte.

‘Ja, niks aan de hand,’ antwoordde ze.

Fee was vastbesloten om opgewekt te blijven. Ze was absoluut niet van plan om de dag te laten verpesten door herinneringen aan de hunkering of door zich zorgen te maken over wat er met haar gebeurde als ze te weinig levensenergie had. Het zou allemaal goed komen. Maximiliaan zou nieuw bodemwater voor haar halen wanneer ze weer thuis was. Alleen... ze mocht écht niet nog een keer hier in de bovenwereld haar levensenergie opmaken. Ze had de hunkering al eens ervaren en dat was het allerergste wat ze ooit had meegemaakt. Op het verlies van haar moeder en grootvader na, natuurlijk.

Fee begreep niet waarom haar levensenergie zo snel opraaakte wanneer ze in de bovenwereld was, zelfs zonder vermoeiende bezoeken aan de Grote Bibliotheek. Ze wist wel dat bewoners van de buitenwereld er niet echt voor gemaakt waren om naar de bovenwereld te gaan, maar ze was een reiziger, en iemand had haar ooit verteld dat haar energie meer een bovenwerelds dan een buitenwerelds tintje had. Wat ging er dan mis? De Ring van de Ware Held zou moeten helpen, maar die leek het energieverlies alleen maar erger te maken. Fee had steeds gedacht dat de ring de fysieke energie die ze leverde in de buitenwereld omzette in magische energie. Daarom had ze eindeloos veel getennist met de ring om, maar sinds kort werkte dat niet meer. Van tennis raakte ze nu ook gewoon vermoeid. Bovendien was haar tennisspel achteruitgegaan en coach Brutus zei keer op keer tegen Fee dat ze weer in de flow moest komen, wat dat ook mocht betekenen.

Ze zette het allemaal uit haar hoofd. Haar hoofdpijn

trok weg. Misschien beeldde ze het zich inderdaad in, zoals Lexie had gezegd.

‘Ik voel me prima. Kom op,’ zei ze tegen Clothilde.

Ondertussen in de buitenwereld, waar het bijna midwinter was en de opkomende maan zijn zwakke, zilverschijnende licht verspreidde, was de avond vervuld van traag verloopende, subtiele intriges waarvan de meeste mensen geen flauw benul hadden. Meer dan de helft van het kosmische circuit was natuurlijk in winterslaap, dus in deze tijd van het jaar kroop alles tevoorschijn wat ongezien wilde blijven, wetende dat nieuws over hun activiteiten niet zo snel bekend zou worden.

De meeste mensen negeren de constante stroom van dierengeluiden om hen heen: het gekras, het gekakel, het gemiauw, het geblaf, het gejack, het gehuil. Dat is niet slim, want dit is natuurlijk het geluid van het kosmische circuit in actie: zo praten dieren met elkaar om allerlei nieuwtjes, roddels, waarschuwingen en profetieën rond te vertellen.

Ondertussen was het noorderlicht op vakantie met de Bermudadriehoek, om goed uitgerust te kunnen beginnen aan het grote jaarlijkse spektakel tijdens de diverse Winterfestijnen op het noordelijk halfrond. Zelfs de lucide atmosfeer had een paar broodnodige vrije dagen geboekt en was met hen meegegaan.

Later die avond zou er sneeuw vallen. Alles zou wit worden en het zou overal heel, heel stil zijn. Net na middernacht, in de vergaderzaal in de kelder van de universiteit in de oude stad, zou Koert Angina voor het eerst zijn

opwachting maken bij de geheime vergadering van de Vijftiende Orde der Diberi, die oorspronkelijk had gezeteld in Wenen, maar onlangs zijn intrek had genomen in een nieuw hoofdkwartier in de oude stad.

Dat betekende dat hij extra veel zorg aan zijn haar moest besteden. Koert was dus al aan de slag gegaan met zijn heteluchtborstel bij maansopkomst. En dat was vroeg in deze laatste dagen van het jaar. Koert had het schrijven voor die dag al opgegeven. Hij had verrekte veel projecten lopen en het werd hem allemaal te veel.

Koert Angina was een beroemde kinderboekenschrijver die helaas alles haatte wat met schrijven te maken had. Hij haatte papier, pennen, potloden en woorden. Voor Koert was zelfs één project een project te veel. En toch zat hij hier met drie verrekte stapels papier op zijn bureau, de een nog dunner, sneuer en belachelijker dan de ander.

De dichtstbijzijnde stapel was het begin van zijn eerste roman voor volwassenen. Nu hij zoveel mocht vloeken als hij maar wilde en een ongelimiteerde hoeveelheid geweld en gezoen in zijn verhaal mocht verwerken, had hij daar ineens geen zin meer in. Hij had pas drie bladzijden geschreven, hoewel hij aan iedereen had verteld dat het een groots epos van meerdere delen zou worden.

De tweede stapel zag eruit als een schoolproject dat iemand in de bus had laten liggen, verpest door de regen en half opgegeten door een hond. Koert had er een hoop arbeid en denkwerk in gestoken, en dit onderwerp interesseerde Koert veel meer dan zijn roman. Dit was zijn dossier over de kinderen die zijn geliefde Izenia Prestigius hadden vermoord. Die verrekte monsters hadden haar levend begraven! Koert was gebrand op wraak, maar omdat hij erg bang was voor bloed en gewelddadigheid,

en eerlijk gezegd ook voor kinderen, vertrouwde hij erop dat de Vijftiende Orde der Diberi wraak zou nemen namens hem. Dat was een van de redenen dat hij zich bij hen wilde aansluiten. Ze waren oprecht kwaadaardig, en zodoende vast wel in staat om een geschikte moordmethode te verzinnen voor elke weerzinwekkende snotneus die medeplichtig was geweest aan de dood van Izenea. Helaas kreeg Koert telkens migraine zodra hij zich inbeelde dat hij Fee Goedhart bijvoorbeeld levend aan het koken was.

Hoe dan ook, hij had al hun namen en adressen. Eufemia Goedhart. Alexa Pot. Jade de Wilde. Maximiliaan van Onderen. Wolf Boom. Koert had de Diberi een kopie van de lijst gegeven. Daar waren ze blij mee, omdat ze blijikbaar op zoek waren naar kinderen die ze voor een of andere kwade spreuk wilden gebruiken. Zouden ze hen offeren, of zo? Misschien op de avond van midwinter? Koert kon het zich niet meer precies herinneren.

Koert haalde de heteluchtborstel door zijn dikke krullenbos en probeerde zich in te leven in zijn derde project, waarvan mevrouw Drakulova had gezegd dat het een geniaal meesterwerk werd. Hij mocht mevrouw Drakulova graag. Het was meestal lastig te begrijpen wat dichters precies bedoelen, zeker als ze uit Rusland komen, maar ze was dicht bij hem komen staan – zo dichtbij dat hij haar parfum kon ruiken, met topnoten van dode dingen en viooltjes – en had iets in zijn oor gefluisterd wat had geklonken als: ‘Jouw weelderige lokken, ze zijn prachtig, schoonheid.’

Daarna had ze hem gevraagd om de blauwdruk van een heel nieuw universum te schrijven.

Met dit project zat Koert het meest in zijn maag. Als

hij zich er niet eens toe kon zetten om zijn epische avontuur voor volwassenen te schrijven, hoe moest hij dan dat verrekte universum op papier krijgen? Hij kon het allemaal echt even niet aan vandaag.

Dus toen hij klaar was met zijn coupe begon hij zich langzaam om te kleden. Hij had een speciale outfit van de Diberi ontvangen: een vervaarlijk strakke, gele jumpsuit met een kleine rode mantel. Stond dit kostuum hem? Nee. Hij voelde zich er allesbehalve duivels of magisch in. Hij voelde zich een deelnemer aan een familieshow op de zaterdagavond uit de begintijden van de tv.

Hij was vijf uur te vroeg klaar, als een of andere verrekte tiener die naar z'n eerste verrekte schoolgala gaat. Maar alles zou anders worden zodra hij zich bij de Diberi had aangesloten. Dan zou Koert officieel boosaardig zijn! In ruil voor zijn inwijding, en voor de belofte om de kinderen te vermoorden, zou Koert de Diberi alle informatie geven over de locatie van Drakendal die hij bezat. Daar waren ze blijkbaar zeer in geïnteresseerd.

Vervolgens zouden de Diberi op een of andere manier het hele universum aan zich onderwerpen. Koert, ooit een simpele kinderboekenschrijver die met de nek aangekeken werd door de jury's van grote boekenprijzen en recensenten, ondanks het feit dat hij miljoenen exemplaren had verkocht, zou de auteur van dit universum zijn. Als het hem ooit lukte om aan dit verrekte project te beginnen.

Hoe moest je een heel universum schrijven? Mevrouw Drakulova had hem een paar tips gegeven, net als professor Gotthard Woudreus. Het belangrijkste was dat dit universum alleen uit de buitenwereld zou bestaan, en dat het een buitengewoon magische wereld zou worden

waarin de Diberi alle macht hadden. Er was geen bovenwereld. Dat hadden ze hem allebei op het hart gedrukt. ‘Schrijf de bovenwereld naar de vergetelheid, schoonheid,’ had mevrouw Drakulova gezegd, ‘en dan zal eeuwige roem je ten deel vallen.’

Eeuwige roem klonk best leuk en mevrouw Drakulova was een erg mooie vrouw, op een wrede manier. Koert wist nu al dat hij haar volledig zou gehoorzamen.

De Nederlandse
Kinderjury
2020

www.defonteinkinderboeken.nl

Oorspronkelijke titel: *Galloglass – Worldquake Sequence Book Three*

Verschenen bij Canongate

© 2019 Scarlett Thomas

Voor deze uitgave:

© 2019 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Anne Douqué

Omslagafbeelding en omslagontwerp: Wil Immink Design

Grafische verzorging: Jasmijn de Boer

Citaat op pagina 5:

Campbell, Joseph. *De held met de duizend gezichten*, vert. Aris J. van Braam. Amsterdam, Olympus, 2000.

Citaten op pagina 139 en 256:

Sun-tzu, *De kunst van het oorlogvoeren*; ingeleid door H.J.A. Hofland; uit het Chinees [in het Engels] vertaald en becommentarieerd door professor Roger T. Ames; vertaling [uit het Engels]: Anders Pieterse, met dank aan Roel Jansen. Utrecht, Kosmos Uitgevers, 2015

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 4288 8 (e-book 978 90 261 4289 5)

NUR 283, 284